

CRÍTICA

EL SILENCI DE LA CENDRA

ON LA SANG

Ricard Garcia

Editorial: Onada Edicions

Pàgines: 80 | Preu: 13 €.

JORDI LLAVINA

Les del títol són les darreres paraules d'un llibre de poemes –el quart de Ricard Garcia– honest i mesurat, fet de versos que observen atentament, de manera similar, natura i naturalesa humana. No hi ha cap composició que busqui l'aplaudiment fervorós ni la sorpresa del lector, sinó que més aviat diria que en persegueix l'íntima conformitat: que, en la bellesa de la formulació, hi pugui reconèixer una lliçó tan fonda com perdurable. Fixem-nos en aquelles *Roses d'hivern* que, a les tiges més altes, ja no són sinó «restes d'una esplendor vellutada». Sabem que «a la resta del roser hi queden només / els calzes de les flors mortes, secs, / i algunes fulles». La mirada descobreix, en el roser agostat, un germà. Però l'existència d'un home és plena de contrastos. En la fosca de l'edat, pot quedar, per a qui contempla la nit, «el consol que es dibuixa / en els deixants dels avions que desafien, / per damunt nostre, la tenebra».

On la sang comença amb una suite de poemes amoris, en què se celebra el desig i se'n fa memòria: «la mastego, tanta vida». El Goethe encara romàntic, consumat el plaer amorós amb la seva amant, comptava, damunt l'esquena de la dona, hexàmetres d'un nou poema. La imatge podria aplicar-se al protagonista de molts d'aquests poemes: «Potser sí que la felicitat sigui això, / aquest reposar oblidats del món sobre un costat / i aquest fil de llum que encén el teu cos». És la *quiete dopo* la tempesta leopardiana, la que embarga els cossos després del combat amorós, però també aquella en què el poeta imagina i crea després del brogit vital. Passat el desig, el record de la trobada amorosa és com una «cicatriu de llum als llavis». El poema *Sentor* refereix l'acció de remenar la terra: «Vols servir intacte el record d'aquella sentor / en què es barregen el pes de la mort i la vida nova». Aquests dos versos defineixen una part de la intenció de l'obra: la de fer compatibles en l'escriptura goig i pèrdua, extinció i renovament.

Ricard Garcia sap triar oportunament les seves imatges, algunes de les quals, ben pròximes al territori del símbol. Penso en aquells dos xiprers com dues navalles o en el peix que boqueja fora de l'aigua, i que fa de mirall a l'ésser... Aquestes i tantes altres que conviden a proclamar que «ens resistim, / atrapats en la bellesa d'uns llavis, a morir».